

РЕШЕНИЕ

№ 1456

гр. Плевен, 11.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, XII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на дванадесети септември през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Ралица Анг. Маринска А.а

при участието на секретаря НАТАЛИЯ СТ. НИКОЛОВА
като разгледа докладваното от Ралица Анг. Маринска А.а Гражданско дело №
20224430101511 по описа за 2022 година

Пред ПлРС е депозирана искова молба от Х. В. А., чрез адв. В. ***, против
„НЕЛИ Г ТРАНС ЕКСПРЕС“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на
управление ***, представлявано от ***- управители, заедно и поотделно, с
която се твърди, че между страните са съществували трудовоправни
отношения, въз основа на сключен трудов договор №67/27.09.2021г, по силата
на който, ищецът е заемал длъжността „шофьор- тежкотоварен автомобил“,
при уговорено трудово възнаграждение от 1243,20лв., при 8- часов работен
ден и при сумарно отчитане на работното време. Твърди се, че между
страните е съществувала реална уговорка за заплащане на 70 евро на ден за
командировка, което не е включено в трудовия договор. Твърди се, че
възнагражденията са изплащани от 20- то до 25- то число на месеца, следващ
месеца на положеният труд. Твърди се, че на ищеца не е заплатено трудовото
възнаграждение за м. ноември.2021г. Твърди се, че за периода 01.11-
12.11.2021г, ищецът е бил в командировка. Твърди се, че трудовият договор
на ищеца е прекратен на 22.11.2021г. Твърди се, че на ищеца не е заплатено
обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за календарната 2021
година.

Моли съда, на основание чл. 242, ал.1, вр. чл.128, ал.1 от КТ, да осъди ответника да му заплати: сумата от 911,53лв.- трудово възнаграждение, за периода 01.11.2021г. -22.11.2021г., на основание чл. 242, ал.2 от КТ- сумата от 30,38лв.- лихва за забава, върху главницата от 911,53лв, за периода 22.11.2021г. -21.03.2022г; на основание чл. 215 от КТ да заплати сумата от 840 евро или в левова равностойност сумата от 1638лв.-командировъчни за периода 01.11.2021г.-12.11.2021г, на основание чл. 86, ал.1 от ЗЗД- за заплащане на сумата от 54,60лв.- лихва за забава, върху главницата от 1638лв, за периода 22.11.2021г.- 21.03.2022г; на основание чл. 224, ал.1 от КТ- за заплащане на сумата от 228,57лв.- обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, за календарната 2021 година, ведно със законната лихва върху главниците, считано от датата на исковата молба. Допълнително се посочва, че се претендира обезщетение за 11 работни дни, а в последствие- че претенцията е за 5 работни дни. Претендират се разноски.

По делото, по реда на чл. 214, ал.1 от ГПК, е прието изменение на иска с правно основание чл. 224, ал.1 от КТ, като същият е приет за сумата от 257,14лв. – чиста сума за получаване за 5 работни дни за календарната 2021г.

В срока по чл. 131 от ГПК, от страна на ответника, ред. уведомен, при условията на чл. 50, ал.4, вр. чл. 47, ал.1 от ГПК, няма депозиран отговор на исковата молба.

Съдът, като съобрази становището на страните, на основание закона и събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

По делото се безспорно установява факта на сключването на трудов договор между страните №67/27.09.2021г, по силата на който, ищецът Х. А. е заемал длъжността „шофьор- тежкотоварен автомобил“, с шестмесечен изпитателен срок, при осемчасов работен ден и при сумарно отчитане на работното време. Установява се, че е уговорено основно ТВ от 1200лв/месечно и 3,60% клас прослужено време, равняващ се на 43,20 лв., което ТВ е уговорено да бъде изплащано ежемесечно между 20- то и 25- то число на месеца, следващ месеца на положения труд. Установява се също, че полагащият се на ищеца основен платен годишен отпуск е в размер на 20 работни дни и 5 дни допълнителен отпуск.

Безспорен между страните по делото е също и факта, че трудовото правоотношение между тях е прекратено, въз основа на наложено

дисциплинарно наказание „уволнение“, за което е постановено нарочно протоколно определение от 05.07.2022г. По делото се установява, съобразно представените писмени доказателства, че трудовото правоотношение на ищеца е прекратено, считано от 22.11.2021г., въз основа на Заповед №063/22.11.2021г; въз основа на издадената заповед е постановено изплащане на сума от 228,57лв.- обезщетение за неизползван пратен годишен отпуск. Установява се също, че със заповедта за уволнение е постановено, че ищецът дължи обезщетение за неспазено предизвестие в размер на 3 брутни ТВ и обезщетение по чл. 221, ал.2 от КТ- в размер на 1 брутно ТВ. Безспорно е по делото също, че заповедта за налагане на дисциплинарно наказание не е обжалвана и същата е влязла в сила.

По делото се установява безспорно също, че по време на действие на трудовия договор, въз основа на заповед от 28.09.2021г. и на заповед от 22.10.2021г., ищецът е бил в командировка, като няма спор, че за процесния период 01.-12.11.2021г, ищецът е бил в командировка. Видно от съдържанието на приложените заповеди, дневните и квартирните са съгласно Приложение №3 към чл. 31, ал.1 от Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина и са за сметка на работодателя. Посочено е също, че работникът има право на 27 евро дневни.

По делото е изслушана и приета ССЕ, от заключението по която се установява следното: след извършена проверка в счетоводството на ответника, ВЛ е установило, че в полза на ищеца, за действието на трудовия договор, са заплатени, на три пъти, по банков път, сумите от общо 2030 евро, в легова равностойност от 3970,33лв, с която са заплатени: ТВ за м. 09. и м.10.2021г.- общо 1070,86лв, и командировъчни за 43 дни /по 34,47 евро на ден/. ВЛ е установило също, че ищецът е бил в командировка за периода 29.09-20.10.2021г.- 21 дни и за периода 22.10.2021-12.11.2021г.- 22 дни, вкл. и процесните 12 дни за м. ноември. 2021г. – или общо 43 дни командировка, възнаграждението за които – в размер на 2899,48лв., е изцяло изплатено. ВЛ е установило неизплатено ТВ за м. 11.2021г в размер на 484,81лв –чиста сума за получаване, както и обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, за 5 работни дни за 2021 година, в размер на 257,14лв.- чиста сума за получаване. Заедно с това, ВЛ е установило, че в платежната ведомост за м. 11.2021г, са начислени обезщетения, свързани с дисциплинарното уволнение на ищеца- в обща размер от 4058,05лв. / включващо обезщетението по чл.

220 от КТ и по чл. 221, ал.2 от КТ/. ВЛ е изчислило и размерът на дължимата лихва за забава върху главниците, за процесния период- 22.11.2021-21.03.2022г. При изслушване на ВЛ в с.з, същото посочва, че в полза на ищеца са заплатени командировъчни, в размер на 34,47 евро на ден, като от цялостната проверка не са установени плащания от 70 евро/ ден, съобразно твърденията на ищеца.

При така установено от фактическа страна, съдът намира за установено от правна страна следното:

Съобразно нормата на чл.242 от КТ, положеният труд по трудово правоотношение е възмезден, а заплащането на труда, положен от страна на работника или служителя, от неговият работодател, е едно от основните му задължения, съобразно на което е разпределена и доказателствената тежест между страните. Нормата на чл.270, ал.3 от КТ, предвижда, че трудовото възнаграждение се изплаща лично на работника, по ведомост или срещу разписка, или по писмени искане- по банков път. Разпоредбата кореспондира с чл.128, ал.1, т.1 от КТ, съобразно която работодателят е длъжен в установените срокове, да начислява във ведомостите за заплати, трудовите възнаграждения на работниците/ служителите, за положеният от тях труд. Тази норма въвежда задължение за работодателя да води такива ведомости, като начисляването означава вписване на размерът на дължимото индивидуално трудово възнаграждение на работника, поименно, като с това, работодателят признава своето задължение към работника, и то става ликвидно. В случая, съобразно заключението на ВЛ, извършено въз основа на платежните ведомости, съдът приема, че в полза на ищеца- работник, няма изплащане на дължимото му трудово възнаграждение за м. ноември. 2022г. /до датата на прекратяване на трудовия договор- 22.11.2021г./, установено в размер от 484,81лв –чиста сума за получаване. Съдът счита, че в случая следва да намери приложение нормата на чл. 272, ал.1 от КТ, изчерпателно регламентираща случаите, при които могат да се правят удържки от трудовото възнаграждение, без съгласието на работника. Видно от цитираната норма, обезщетенията, свързани с прекратяване на трудовото правоотношение между страните, вкл. и при налагане на дисциплинарно наказание, не попадат в изброените случаи. Нормата не може да се тълкува разширително, поради което и всяка удържка от трудовото възнаграждение на работника, извън посочените хипотези, е незаконосъобразно, респ.-

удържаните суми – като трудово възнаграждение се дължат.

На основание гореизложеното, съдът намира, че предявеният иск с правно основание чл. 242, ал.1 от КТ е основателен, до размера на сумата от 484,81лв –чиста сума за получаване, съставляваща дължимо трудово възнаграждение за м. ноември. 2021г, ведно със законната лихва считано от датата на исковата молба, като за разликата до пълният предявен размер от 911,53лв., искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен. В случая няма изменение на иска от страна на ищеца, по реда на чл. 214 от ГПК. Като основателна, като акцесорна, е и претенцията за лихва за забава върху главницата от 484,81лв, до размера на сумата от 16,27лв, за периода 22.11.2021-21.03.2022г., съобразно заключението на ВЛ, като разликата до пълният предявен размер 30,38лв., искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

По иска с правно основание чл. 224, ал.1 от КТ.

По делото, както бе посочено по-горе, се установи, съобразно заключението на ВЛ, че в полза на ищеца няма заплащане на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, за календарната 2021година, като работодателя е направил прихващане със сумата, с оглед на съществуващите вземания срещу ищеца- работник, за обезщетенията по чл. 220 и чл. 221, ал. 2 от КТ. Съдът намира, по арг. на противното – чл. 272, ал.1 от КТ, касаеща единствено вземането на работника за трудово възнаграждение, че няма пречка работодателя да извърши извънсъдебно прихващане с вземането си за обезщетения, свързани с прекратяване на трудовото правоотношение и налагането на дисциплинарно наказание на работника- ищец. Както бе посочено по-горе, заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение на ищеца, с налагане на дисциплинарно наказание не е оспорена, същата е влязла в сила. Не са оспорени и дължимите обезщетения- по чл. 220, ал.1 от КТ и по чл. 221, ал.2 от КТ. В този смисъл, направеното от работодателя прихващане с дължимото на работника обезщетение за неизползван платен годишен отпуск е произвело своето правно действие, а предявеният иск за заплащане на същото е неоснователен.

По иска с правно основание чл. 215, ал.1 от КТ.

Съобразно нормата на чл. 121, ал.1 от КТ, когато нуждите на предприятието налагат, работодателят може да командирова работника, за

изпълнение на трудовите му функции, извън мястото на постоянната му работа, но за не повече от 30 дни без прекъсване. Съответно, по реда на чл.215 от КТ, при командироване на работника, на същият се дължат освен брутно му трудово възнаграждение, и пътни, дневни и квартирни пари, при условия и размери, определени от МС. По делото безспорно се установи, въз основа на събраните и обсъдени по- горе писмени доказателства и от изявлението на страните по делото, че за процесния период 01.11.2021-12.11.2021г, ищецът е бил в командировка, въз основа на Заповед от 22.10.2021г. Съдът намира за установено също и плащането на сумата от общо 2899,48лв.- общо командировъчни, в полза на ищеца, за общо 43 дни – за периода 29.09.-12.11.2021г- описано в констативно- съобразителната част от заключението на ВЛ. Изрично ВЛ е посочило, че заплатените командировъчни са в размер на 34,47 евро на ден. Безспорно се установява също, както бе посочено по- горе, че възнаграждението за командировъчни на ищеца е 27 евро- съобразно съгласно Приложение №3 към чл. 31, ал.1 от Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина. Видно от съдържанието на цитираното приложение, в действащата му към процесния период редакция- ДВ, бр. 98 от 2007г., в сила от 1.01.2007г., се установява, че размерът на командировъчните е 27 евро. По делото не се събраха никакви доказателства за уговорен действителен размер на командировъчните, от 70 евро, съобразно твърденията на ищеца в ИМ. Не се установи и изплащане на предходни командировъчни в полза на ищеца, в претендираният размер от 70евро/ ден. Съобразно разпределената доказателствена тежест между страните, в тежест на ищеца е да установи размерът на своята претенция. С оглед изложеното, съдът намира, че предявеният иск за заплащане на сумата от 1638лв.- командировъчни, за периода 01.11.2021г.-12.11.2021г, е неоснователен и недоказан и следва да бъде отхвърлен като такъв. Като неоснователна, като акцесорна, следва да бъде отхвърлена и претенцията за лихва за забава върху главницата, в размер на 54,60лв.- лихва за забава, за периода 22.11.2021г.- 21.03.2022г.

Съобразно изхода на спора, следва да бъдат присъдени и сторените по делото разноски. В случая, от страна на ищеца се претендират разноски – по представеният списък от общо 700лв.- адв. възнаграждение. Видно от представеното към ИМ пълномощно и договор за правна защитна и съдействие, е уговорено възнаграждение от 700лв., от което е платено в брой

350лв. и отложено плащане на сумата от 350лв.- до края на м. април.2022г. По делото обаче, до приключване на съдебното дирене, от страна на ищеца няма представени доказателства за изплащане на остатъка от дължимото адв. възнаграждение. В този смисъл, съдът ще се произнесе само за действително сторените от страната разноси- или до размера на сумата от 350лв. Същата е общо уговорена- за всички предявени по делото искове, поради което и възражението за прекомерност по чл. 78, ал.5 от ГПК, е неоснователно. Следва в полза на ищеца, съобразно на уважената част от исковете, да бъдат присъдени разноси от 73,36лв. В полза на ответника следва да бъдат присъдени сторените разноси, съразмерно на отхвърлената част от исковете от 289,36лв. По компенсация, в полза на ответника следва да бъдат присъдена сумата от 216лв.

Ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на ПлРС, сумата от 100лв- държавна такса върху уважените искове, и сумата от 222лв- деловодни разноси.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА, на основание чл.242, ал.1, вр .чл.128, ал.1 от КТ, „НЕЛИ Г ТРАНС ЕКСПРЕС“ ЕИК ***, със седалище и адрес на управление *** – управители - заедно и поотделно, **ДА ЗАПЛАТИ НА Х. В. А., ЕГН *****, от ***, сумата от 484,81лв –чиста сума за получаване,** съставляваща дължимо трудово възнаграждение за м. ноември. 2021г, ведно със законната лихва, считано от датата на исковата молба- 22.03.2022г, до окончателното ѝ изплащане, като ЗА РАЗЛИКАТА до пълният предявен размер от 911,53лв., **ОТХВЪРЛЯ** иска като **НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ОСЪЖДА, на основание чл.245, ал.2 от КТ, вр. чл. 86, ал.1 от ЗЗД, „НЕЛИ Г ТРАНС ЕКСПРЕС“ ЕИК ***, със седалище и адрес на управление *** –управители - заедно и поотделно, **ДА ЗАПЛАТИ НА Х. В. А., ЕГН *****, от ***, сумата от 16,27лв- лихва за забава,** върху главницата от 484,81лв., за периода 22.11.2021г.-21.03.2022г., като ЗА РАЗЛИКАТА до пълният предявен размер от 30,38лв., **ОТХВЪРЛЯ** иска като **НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ОТХВЪРЛЯ предявеният от Х. В. А., ЕГН *****, от ***, против

„НЕЛИ Г ТРАНС ЕКСПРЕС“ ЕИК ***, със седалище и адрес на управление *** –управители - заедно и поотделно, иск с правно основание чл. 215, ал.1 от КТ, за заплащане на сумата от 1638лв.- командировъчни, за периода 01.11.2021г.-12.11.2021г, ведно със законната лихва, считано от датата на исковата молба, като **НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ОТХВЪРЛЯ предявеният от Х. В. А., ЕГН *****, от ***, против „НЕЛИ Г ТРАНС ЕКСПРЕС“ ЕИК ***, със седалище и адрес на управление *** –управители - заедно и поотделно, иск с правно основание чл. 86, ал.1 от ЗЗД, за заплащане на сумата от 54,60лв.- лихва за забава, върху главницата от 1638лв, за периода 22.11.2021г.- 21.03.2022г., като **НЕОСНОВАТЕЛЕН**

ОТХВЪРЛЯ предявеният от Х. В. А., ЕГН *****, от ***, против „НЕЛИ Г ТРАНС ЕКСПРЕС“ ЕИК ***, със седалище и адрес на управление *** –управители - заедно и поотделно, иск с правно основание чл. 224, ал.1 от КТ, за заплащане на сумата от 257,14лв. – чиста сума за получаване, съставляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, за 5 работни дни за календарната 2021г., ведно със законната лихва, считано от датата на исковата молба, като **НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал.3 от ГПК, Х. В. А., ЕГН ***, от ***, ДА ЗАПЛАТИ НА** „НЕЛИ Г ТРАНС ЕКСПРЕС“ ЕИК ***, със седалище и адрес на управление *** –управители - заедно и поотделно, сумата от **216лв-** разноски по делото, по компенсация.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.6 от ГПК „НЕЛИ Г ТРАНС ЕКСПРЕС“ ЕИК ***, със седалище и адрес на управление *** –управители - заедно и поотделно, **ДА ЗАПЛАТИ**, по сметка на ПлРС сумата от **100лв-** държавна такса върху уважените искове и сумата от **222лв.-**деловодни разноски.

Решението може да бъде обжалвано в двуседмичен срок от датата на получаване на съобщението пред ПлОС.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____